

MANTANA 2

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 6, číslo 2

Duben 2003

STŘÍPKY Z VYSOKÝCH TATER.

Zimní soustředění členů a nováčků Horoklubu Chomutov bylo naplánováno na Zbojnickou chatu ve Velké Studené dolině od 31. ledna do 9. února 2003. Drobné střípky z této „velmi vypečené akce„ posbíral Broněk.

Středa, 29.1. – Barbuchy babička vyhláší poplach : slovenští železničáři stávkují !

Čtvrtek 30.1. – Chosé a já sledujeme pozorně dění na Slovensku a držíme železničářům palce. Oni se i přesto chystají na pátek vyhlásit generální stávkou

Pátek 31.1. – Chosé rozesílá všem účastníkům varovné smsky, že se odjezd možná odloží i když máme zajištěné jízdenky, protože všechny vlaky končí na státní hranici : generální stávka byla vyhlášena. Odpoledne „skoro“ všichni dostali nepříjemnou zprávu, že se odjezd odkládá.

Fery, Pepík, Honza, Jíťa a Barbucha jeli autem a tak jim stávka cestu nijak nezkomplikovala.

Kouták s Edou, kteří si vypnuli telefony aby je při balení věcí do Tater furt někdo neotravoval, byli překvapení. Moc. Přijeli Excelsiorem z K.Varů a v Chomutově na nádraží se radostně vyklonili z okýnka, že budou vítat ten dav horolezců s obrovskými bágla. Na peróně se ale nicotně ztráceli čtyři cizí lidi. Jeden sice měl batoh, ale i tahle naděje rychle pohasla a Eda si zapnul telefon. Ve chvíli, kdy už věděli, co se děje, je vlak odvázel do nejistoty, tmy a zimy.

Sobota 1.2. – Od Koutáka s Edou přichází zpráva, že se marně snažili vecpat do autobusu z Jablunkova do Popradu a nějak se pokusí překročit hranici.

Stávka trvá a je nám jasné, že dřív než v pondělí žádná jednání nebudou. Chosé vyhledává náhradní spojení a bojuje na chomutovském nádraží s úředním šimlem a o jeden den později přeci jen zbylých deset účastníků vyráží do Prahy. Na Hlavním nádraží jsme během hodinového čekání každý adoptovali jednoho bezdomovce a připojil se k nám nový člen Horoklubu, švýcarský občan Honza Malanowski.

Skupinka která jela autem doráží na Zbojnickou chatu a vychutnává krásný den.

Kouták s Edou jsou ve Smokovci, ale je moc pozdě a tak byt' horám nadosah, končí den v penzionku.

... pokračování na straně 2

OBSAH MANTANY

strana 1-3

Střípky z Tater

strana 4

MATROŠÁK – 80 ti litrový batoh HUSKY

Otvírání skal na kolech 2003

strana 5

Perštejnský čtyřboj

Co nového ve skalách v roce 2002

strana 6

Jirkovský Crossmarathon

Z chorých mozků

strana 7

Zimní stanování mládeže na Sfingách

Zimní táboření 2003

strana 8

Zimní metodický den Horoklubu

... pokračování ze strany 1

Neděle 2.2. – Je pět hodin ráno, mínus 15 a celá výprava podupává nebo posedává na autobusovém nádraží v Ostravě. Za hodinu odtud vyjíždí přímý spoj do Popradu a my věříme, že na výchozí stanici se do něj vejde my, batohy, Márovo lyže a třeba i nějaký ten cestující. Bágly jsou na nástupišti navršeny do hradby, čímž si jistíme prostor kolem zastávky. V 6.15 vyjíždíme. Prostor pro zavazadla se nám povedlo hezky vyplnit, krčíme se v bundách a čepicích, rukavice pod zadkem v na kost zmrzlém autobuse. V Havřírově už je vůz plný, přesto se ho stále nedaří aspoň zadýchat a řidič vypíná topení. Jablunkov. Na pracně zahřáté sedačky se nám snaží přicpat ještě jeden až dva cestující, ulička je plná lidí, batohů, beden a tašek. Mosty u Jablunkova – státní hranice. Celník nekompromisně trvá na prázdné uličce autobusu. Bedny, batohy a tašky se nám stěhují do klína, cestující ven. Zpoždění narůstá, řidič větrá. Slovensko – Čadca. Pár zoufalců se snaží vystoupit. Tělem u stropu, šlapajíc po báglech, sedačkách a lidech se prodírají k východu a za nimi z ruky do ruky putují jejich zavazadla. Zpoždění narůstá, řidič větrá.

Kouták s Edou úspěšně odráží útok majitelky penzionu na jejich peněženky a konečně se vydávají na Hrebienok a dál ke „Zbojandě“.

Fery s Pepíkem se v krásném počasí vydávají a posléze vylézají na Ostrý štít (2 367 m), Honza, Jíťa a Barbucha vystupují na Hranatú vežu.

Autobus přijíždí do Popradu. Chosé předává chatařovi, který na nás čeká, balíček s neznámým obsahem, deklarovaným jako sadba Hlívy ústřičné a chatař nám za to odváží autem batohy do Smokovce. K naší velké radosti, protože personál električek spojujících Poprad a Smokovec také stávkuje. Místní linkou odjíždíme do Smokovce, lanovkou na Hrebienok a v pozdním odpoledni se konečně všichni setkáváme na Zbojnické chatě.

Pondělí 3.2. – Fery a Pepík odcházejí ráno dobývat Širokú vežu. Nalézají jednu délku, ale v horšicím se počasí ustupují zpět na chalupu.

Pepíno a Bjeta scházejí údolím k Veverkovu ledopádu a v kolmém vodním ledu zkoušejí svou výzbroj.

Cílem zbytku výpravy jsou svahy Svišťového štítu a nácvik brzdění cepínem po pádu. Do oběda všichni

absolventi dosáhli vzhledu výstižně popsaného jako „sněžné prase“. Úplní nováčci ještě po obědě cvičili přímo u chalupy záchranu spolulezce z trhliny. Večer se plánovalo a zároveň proběhla ochutnávka dovezeného alkoholu.

Úterý 4.2. – Mára a Kouták vyrážejí jako první směrem na Prielom. Jejich cílem je Východná Vysoká a vysněžený žlábek v jejím jižním úbočí.

Pepík, Honza, Jíťa a Barbucha si vybrali túru po hřebenu vedoucím pod Svišťový štít a pokud to počasí dovolí, chtějí na něj i vylézt.

Chosé vybral po nováčky výstup na Prielom a pokud čas a počasí dovolí i na Východní Vysokou.

Stopa prošlapaná v navátém sněhu Márou a Koutákem přešla přes asi 50 metrů širokou starší lavinu pak zamířila na opačnou stranu než byl nástup k Prielomu a žlábkou na Východnou. Ani nám se návštěje v úbočí moc nelíbily a tak jsme se všichni sešli na hřebenu vedoucím na Svišťový štít. Společně jsme ho celý přešli až ke skalnímu výšvihu, kde lezl Pepík s Honzou a děvčaty.

Počasí se zase horšilo. Vydali jsme se zpátky na chatu. Vlevo ve svahu Mára objevil ledy, rozhodl se je prozkoumat a sestupoval žlabem dolů. Byl už o hodný kus níž než my, když se začal hodně bořit, pak zaváhal a opatrně se pohnul, něco křuplo, jako když rozlouskneš burák a od Máry se na obě strany tak na 50 metrů

rozeběhla prasklina. „Zpátky, zpátky !“ Velmi rychle a opatrně jsme z toho svahu všichni zmizeli a šli zpátky cestou kterou se Pepík a jeho skupinka dostali nahoru. „No doufám, že Pepík nevidí naše stopy a nevydá se po nich,“ povídá Mára.

Už jsme byli kousek od chalupy a cvičili jsme s lavinovými pípáky vyhledávání zasypaného člověka. Ty šikovný hračky s sebou dovezl Chosé s Márou a oni taky první viděli Pepíka, jak si to po naší stopě žene přímo k té prasklině. Uviděl jí snad v té samé chvíli, kdy jsme všichni začali pískat a řvát, abychom ho upozornili na skrytou hrozbu. Opatrně vycouval a tak ta masa sněhu a kamenů jen zahrozila.

Poslední, kdo za námi po opět strastiplné cestě do Tater dorazil, byl Honza Franc. Fery a Meky mu šli Velkou Studenou dolinou naproti a přestože si to rozeběhnutý Honzík nejdřív namířil na Téryho chatu a Priečne sedlo, což je zjevná náblížka, večer při ochutnávce jsme se zase všichni sešli.

Středa 5.2. Celou noc drobně sněžilo a foukal vítr. V šest ráno vyrazil Pepíno s Bjetou k Slavkovskému štítu. Jejich cílem je vyledněný žlab v průvodci označený jako Grossův.

Po snídani se s námi rozloučili Fery, Pepík, Honza a Jíťa, kteří se vraceli domů dřív. Všichni ostatní zůstali na chalupě, protože sněžilo sice drobně, ale v silném větru velmi nepříjemně.

Pepíno a Bjeta si naplánovali návrat na sedmou večer, ale nepřišli. Setmělo se, vítr velmi zesílil a stále sněžilo. U večere, jindy plné vtipů a dobírání si Bjety, chyběli kluci i nálada. V osm hodin Chosé oznámil na Tatranskou horskou službu, že máme venku dva členy. „Počkáme do deseti“, rozhodl dispečer. „Já zatím obvolám okolní chaty a hotely a vy v deset vyjdete směrem k Hrebienku. Možná se vracejí a nemůžou projít skrz návěje.“

Osm lidských postav se prodíralo hlubokým sněhem směrem k tzv. Bráně. Vítr se pomalu změnil ve vichřici, drobné sněhové vločky oslepovaly oči a bolestivě se zakusovaly do tváří. Světla čelových svítilen zkoumala svahy nad i pod skupinou, Meko pečlivě prohlížel každou stopu. Neprošli tudy? Neminuli jsme je? Pak zavládlo radostné vzrušení, protože jsme zahlédli záblesky světla. A ještě hlubší zklamání zjištěním, že to jen vítr a vločky nesly do dálky záblesky z chaty. Osmi muži prošlapaná stopa zmizela během půldruhé hodiny a návrat proti větru a oslepující bílé tmě byl vysilující.

Čtvrtek 6.2. – Tichou místností se začaly ozývat budící signály mnoha hodiněk. Je pět hodin ráno! Je čas vstávat. Chosé a Meko telefonují na THS, že jsme připraveni vyrazit. „Cože?“, říká Chosé, „to je dobře“ a všichni víme, co to znamená. Kluci jsou v pořádku... Vaříme čaj, pomalu snídáme. Dospali jsme ještě kousek rána a za chvíli jdeme. Pepíno a Bjeta jdou z Hrebienku směrem k nám, ale v cestě jim stojí sněhové jazyky a prolákliny, do kterých vítr navál místy až půldruhé metru sněhu. Zase se prodíráme místy, kde jsme včera v noci vyšlapali hlubokou brázdou a přestože po ní není ani památky, jde se nám za denního světla a s vědomím, že jsou oba v pořádku, mnohem veseleji. Probojovali jsme se návějemi až pod Strelecků vežu a zastavili, protože

tohle místo je považováno za jedno z nejnebezpečnějších v dolině a před námi bylo zřetelně vidět asi třicet metrů široké, ne moc staré laviniště. Mára se opatrně vydal prozkoumat cestu před námi. Pár kroků, vrátil se a jeho závěr byl jednoznačný – další postup by byl neúměrným rizikem.

Jedinou možnou cestou byl sestup vpravo dolů do koryta potoka. Skrz kosodřevinu, přes kameny, s velkými rozestupy kdyby se něco utrhlo, návějemi až do výšky ramen. Že jsme dosáhli vody poznal první Meko – probořil se a nabral si plnou botu. Přímou pod lavinovým polem, ale teď v relativním bezpečí nás dohnali nosiči z chalupy. „Počuli ste? Práve to

žuchlo!“, hlásili nám a dívali se směrem, odkud jsme před necelou půlhodinou ustoupili. Hmm..Mnohem větší vzrušení vzbudilo objevení se Pepína a Bjety asi sto metrů od nás.

Pískání, volání. Vypadali dobře. Díky rozumnému číšníkovi se v hotelu najedli a napili – na sekeru – a přenocovali na lavicích v sauně. To bylo v ceně. Cesta na chatu mohla být snadnou záležitostí. Mohla, nebýt

nárazů větru které podráždily nohy a mrazilo do morku kostí. Mohla. Nebýt toho úplně nenápadného kotlíku, plného sněhu. Prošlapával jsem a bylo tam naváto opravdu hodně. Lupání ve sněhu skoro zaniklo ve volání: „Ven, ven! Všichni pryč!“ To Kouřákovi projela mezi prsty ruky kterou se opíral o svah trhlina a další se otevřela přímo nad námi.

Pátek 7.2. – Kouřák vyměnil spodky – prý mu včera zhnědly. Mára mi přestal říkat Řezník Horoklubu. Počasí je stabilní – hnusné. Sesedli jsme se na ložnici kolem velkého, kulatého stolu, různé domácí produkty kolují, lezeme v Tisé, Skaláku, Řecku, Himalájích a cestujeme a raftujeme – prostě pohoda. Kdyby se nemuselo na záchod! Zbojanda je super – ložnice pro 16 lidí, půda s matracema pro dalších 20, jídelna s kachlovým kamnami, sušárna, kuchyňka s vařičem, tekoucí voda, centrální vytápění.... Jen kadibudky jsou třicet metrů od chalupy. Zaváté, vymrzlé.

Sobota 8.2. - Hned po snídání vycházíme směrem na Hrebienok. Opět musíme prošlapávat a s plnými batohy si ani netroufáme odhadnout, za jak dlouho se dostaneme do civilizace. Vlak z Popradu jede až po páté hodině odpoledne, ale cesta je dlouhá a jdeme pomalu. Minuli jsme Strelecků vežu a nebezpečné svahy pod ní, pozdravili se s pražským oddílem, který nás na Zbojandě střídal a pod Slavkovským štítem se rozdělili. Část pokračovala, ale část se dlouho brodila sněhem pod „Grosse“, kde Pepíno nechal fixní lano a vrtule v marné představě, že se počasí zlepší a ještě si v ledopádu zaleze.

Dvě hodiny odpoledne. Hrebienok. Pepíno a Bjeta zaplatili dluh v hotelu, ohřáli jsme se, snědli opožděný oběd. Bylo jasné, že vlak domů stihneme.

[Broněk]

„Velmi vypečené akce“ se zúčastnili:

Mária „Maruška“ Šťastná, Zuzana „Deivi“ Šišovská, Barbora „Barbucha“ Jungwirthová, Jitka „Jíťa“ Brandtnerová, František „Fery“ Kolář, Josef „Pepík“ Žižka, Jan „Honza“ Jansa, Václav „Meko“ Hajný, Jiří „Chosé“ Šťastný, Jan „Bjeta“ Král, Josef „Pepíno“ Kotyk, Olda „Kelly“ Hahn, Jan „Francík“ Franc, Pavel „Kouřák“ Koutecký, Eduard „Eda“ Holzhauser, Jan „Honzík“ Malanowski, Bronislav „Broňa“ Bandas, Marek „Mára“ Scheithauer – HO Most

MATROŠÁK

80-ti litrový batoh od Husky

Jak už jsem v předchozím článku naznačil, rapodivná lapálie mě postihla i při koupi batohu. Jelikož se mi můj starý dobrý Marmoták rozpadnul, koupil jsem si jako jeho náhradu horolezecký batoh Doldy. Problém je v tom že má objem jenom 60 litrů a tak se do zimních hor moc nehodí. Pokud teda nejste drsníci typu Pochyláč. No a při oné slavné koupi spacáku Husky mi kámoš půjčil na testování rovněž batoh od stejnojmenné firmy. Hned na první pohled mu oponuji, že tento batoh nemůže mít objem inzerovaných 80 litrů. Nicméně experiment je nejlepší zkouška teorie, jak pravil Einstein, a tak si beru batoh s sebou. Doma jsem si vzal svůj šedesátilitrový batoh Doldy a narval jej k prasknutí včetně bočních kapes. No a pak jsem všechny ty věci zase vybalil a narval je do batohu Husky. A hle, mé očekávání se naplnilo. Objem nachlup stejný jako moje Doldyna. Že by relativita objemů? To by bylo na Nobelovku. Matematicky vzato, lehce si přihodili na

štítkovém údaji o jednu třetinu (33%) navíc. Jinak je to batoh vcelku pohledný a všechny ty popruhy a šňůrky s přezkami navozují dojem HI-TEC. V akci jsem ho neměl a kámoš z kšeftu si ho pochvaloval (že by reklama?). Zejména uchycení lyží. Já však svým kritickým okem shledávám, že inzerovaná cordura oranžové barvy je podezřele hadroidní a plastové přezky rachitické konstrukce nekompatibilní s obecným standardem. Možná že ztrácím kontakt s realitou, ale horolezečtví u mě není procházka kolem horské chaty. Myslím, že horolezecká výzbroj a výstroj co se kvality a užitných vlastností týče, by měla být elitou mezi ostatním sportovním vybavením. Prostě pořádnou průšárnu v horách ten batoh nepřežije. No a tak si letos na silvestrovkej čundr půjčím zase bágl od bráchy a v povánočním výprodeji si pak snad vyberu tu pravou, nezníčitelnou náhradu starého Marmotáka. Mimochodem, nevíte někdo, proč na na batohách přestávají dělat horní poutka na cepíny? (Možná proto, že většina ceprů chodí s hůlkama.)

[Leonardo da Svinchi]

OTVÍRÁNÍ SKAL 2003

Nečekaně krásné počasí přilákalo na start letošního ročníku Otvírání skal rekordní počet účastníků. Oproti loňsku, kdy se zde v chumelenici sešli jen Párek, Vláška a Jířa, tu je letos celkem 12 otvíráků a otvíraček, což je 300 % nárůst. Jmenovitě (zleva): Brácha Párek, Párek, Haňule, Maruška, Tonda, Květuška, Pivetka, Jakub, Martin a Bery (Vláška dorazil až po focení, já jsem fotil). Párek rozdál instrukce, každý si nastudoval trasu a můžeme vyrazit. Přesto, že trasa do Jirkova je libovolná, jedeme všichni společně po cyklostezce, pak

podél převaděče a po silnici na Červený Hrádek. Za vesnicí odbočujeme na silničku, která vede oborou až pod Boleboř. Vydatné stoupání rozřazuje peloton podle kvality zimního tréninku. Maruška zjišťuje, že nemůže přeřadit na lehčí převod, takže si měníme kola a stoupáme a stoupáme až k hornímu vstupu do obory. Tady někteří nechávají kola a jiní se i s koly přesouvají k Trampským skalám, kde je první kontrola.

Vyndáváme lezecký matroš a většina se vydává sólovat, protože lano má jen Brácha Párek a Berušky. Naštěstí je tu dost lehkých cest, které se dají sólo vylézt. Brácha Párek nalézá do Cesty omylů, Bery do

Krušnohorské cesty a ostatní se střídají v ostatních boulderech. Největší úspěch má Párkovo Ypsilonka, která prověřuje morál hlavně u holek. Čas ale neúprosně letí a před námi je ještě dlouhá cesta a tak balíme vercajk a vydáváme se s koly zpět ke vchodu do obory. Chvilí nám trvá, než přeneseme všechna kola po žebříku na druhou stranu plotu, ale pak už zase jedeme s větrem o závod do Boleboře. Za vesnicí odbočujeme na Kálek a další vydatné stoupání shazuje ze sedel první odpadlíky. Střídavě kolmo a střídavě pěšmo (jen někteří) se dostáváme na konec stoupání. U dřevěné boudy chvíli odpočíváme a svačíme a pak zase jedeme až k odbočce na Thunskou silnici. Po ní jedeme konečně z kopce až ke druhému kontrolnímu bodu, kterým jsou skály Na volárně.

Kola necháváme u silnice a jdeme ke skalám. Tentokrát již lano nevyndává nikdo a všichni se vrhají do sólo přelezů cest. Největší oblibě se těší Zrcadlo, které zkouší snad každý. Ještě povinný zápis do vrcholovky (máme Hore zdar) a opět na kola. Krásná silnice nás po chvíli jízdy z kopce přivádí k další kontrole. Vpravo nad námi se tyčí Josefova skála, kam musíme vystoupit. Protože už je docela dost hodin, rozděláváme tu oheň a pečeme buřty. Nádherné počasí a plné břicho způsobují, že se nikomu moc nechce lézt. Pár cest ale přeci jen padá a tak hurá na další kontrolu. Ta je vidět na protější straně údolí – je to malá věž Rolnička. Kola opět necháváme u

silnice a přes provizorní přechod, který jsme museli vybudovat z kamenů, se dostáváme přes potok. Přístup ke skále je dost náročný, protože poměrně strmý svah je značně zledovatělý. Nicméně vrchol je dobit a po chvíli kochání se opět vracíme ke kolům.

Další kontrola je na Káleckých skalách, což je stále po té samé silnici a stále z kopce. Jaké je však naše překvapení, když silnice najednou končí a před námi je 6 m široká díra, ve které teče nenápadný potůček. Nikomu se nechce věřit, že tento potůček dokázal při loňských povodních strhnout takový kus silnice i s betonovým mostem. Opatrně přelézáme po zbytcích mostu na druhou stranu a už pomaleji pokračujeme dál. Na silnici je spousta naplavenin a po chvíli jsme u dalšího strženého mostu. Tentokrát je to ještě

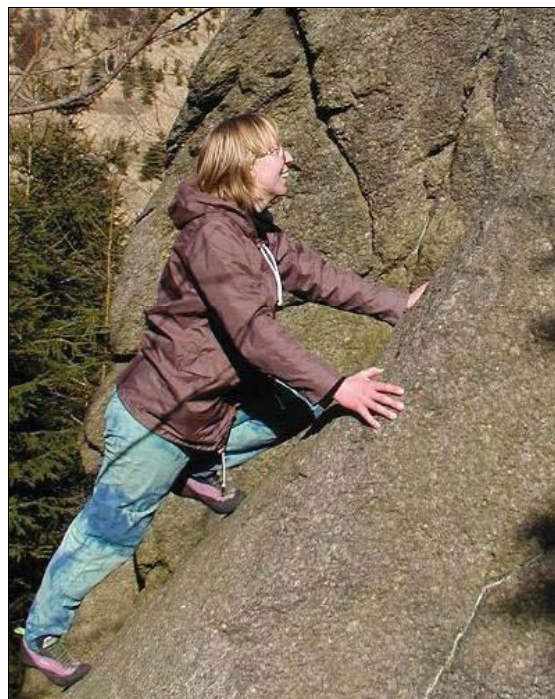
horší. Musíme do koryta naházet několik kamenů, abychom se vůbec dostali na druhou stranu. Ve stínu leží na silnici sníh, jinde jsou zase naplaveniny a tak postupujeme celkem pomalu. Situace se nemění ani po odbočení podél hranice ke Kálku. Ke skalám tak dorážíme už hodně pozdě a docela zničení. Jediný, kdo si jde vylézt komín je Párek, ostatní raději čekají u kol nebo zvolna pokračují dál.

Je nám jasné, že když zapadneme v Kálku do hospody, tak už se nezvedneme a tak náš oblíbený penzion mjíme se slyzou v oku a pokračujeme nepříjemným stoupáním po silnici do Blatna.

Většina lidí už toho má plné zuby, takže se naše tempo ještě zpomaluje.

Postupně obsazujeme místa u několika stolů v hospodě v Blatně a zahrnujeme vrchního mnoha objednávkami různých dobrot. Nálada už je zase veselá, protože do Chomutova už je to jenom kousek a pořad z kopce. Všichni si vyplňují scházející kolony v itineráři a hodnotí průběh celé akce. Tak, jako jsme postupně přišli, tak i postupně odcházíme. Poslední odjíždím já s Maruškou někdy ve 20.00 hod, již za úplné tmy.

Co dodat, letošní ročník byl

opravdu povedený. Díky příznivému počasí se nám konečně podařilo dojet až do Kálku, což nám počasí při předchozích ročních zatím nikdy nedovolilo. Celkem jsme najeli asi 55 km a navštívili mnoho zajímavých skalek, kam se (doufám) někteří rádi vrátí. A to je vlastně původním záměrem této akce – ukázat ostatním členům zajímavé skalní útvary, skryté v poměrně blízkém okolí. Takže doufám, že příští rok nám bude počasí opět přát a dalšího ročníku se zúčastní alespoň tolik lidí, jako letos.

Ahoj [Jiří]

V červnu 2003 se bude konat již tradiční **PERŠTEJNSKÝ ČTYŘBOJ**

v disciplínách :

- jízda na kole
 - lezení (2 cesty RP)
 - jízda na kajaku po i proti poudu
 - rohlík a pivo na čas
- Sraz v Perštejně u sochy Řezáče.

Letoš

CO NOVÉHO VE SKALÁCH V ROCE 2002

... dokončení z Mantany 2003/1

Hasištejnské skály

Mnich – nic nového, až na to, že se v létě ztratila 5 let stará vrcholovka. Nová bude umístěna někde do údolní stěny co nevidět.

Skály u silnice - v srpnu zde Párek přešel 8 boulderových cest kolem 4-5 stupně obtížnosti. Za zmínku stojí cesta Nounejmka za 6, kterou přehlemzali Párek s Haňulí 23.8. V cestě je jeden kruh. Pozor!! Cesta je vhodná i pro jedince nemilující zdlouhavé vysilující nástupy. Nastupuje se přímo ze silnice.

Skalní vesnička - dvě krátké lehčí cesty zplodil v květnu přespolní Maňásek na Vrcholovou skálu a jednu Párek na Sosnovou. Další dvě čtyřkové cesty vznikly na Hlavním masívu.

Kokrháč – během léta k nám zavítali naši němečtí sousedé a „udělali“ variantu Východní c. (Dolní část stěny přešli vlevo koutkem – vcelku logické.)

Skály nad Vysokou Jedlí

Budou zvlášť zpracovány v některém z dalších čísel Mantany neboť zde vznikla spousta krásných cest zasluhujících si podrobnější popis.

Mezihoří

Skalní útvar Pohádka, který zhodnotil Letoš v r. 2001, byl oplocen majitelem nedaleké nemovitosti. Přelezů se tudíž hned tak nedočkáme.

Skály v Červenohrádecké oboře

Trampské skály – na čtvrté skále se vyskytuje morbidně převíslá, dosud netknutá západní stěna. Letoš zde objevil slabinu při levé hraně a 13. května zde za pomoci Haňule a Párka osazuje po ukruťném tříhodinovém obléhání kruh asi v půli stěny ze skajhůků a mizerných, viklajících se stoperů. Vkrádající se tma je však neúprosná a tak cestu Letoš s Párkem dolézají až 16.6. Úchvatná linie, a na to jak děsivě cesta vypadá není zas až tak těžká. Něco kolem 6- až 6 UIAA. Cesta se právem nazývá Letošeni, neboť

osazení kruhu klasicky odspodu a bez vrtačky lze v této stěně nazvat mistrovským kouskem.

Hřebenové skály – na Polom vystoupali 9.7. Párek s Haňulí cestou Srážka s bílcem. Nachází se v levé části údolní stěny a je asi za 4. Nic moc.

Jedlák

Bouldery v okolí Jižní věže – v cestě Obelisk byla prvovýstupcem Leonardem da Svinčim vyměněna skoba za kruh.

Kraví skály – na Giganta byly 10.8. vylezeny dvě nové cesty. Kamenný tanec 5+ a Jižní pilíř 3. Obě jsou z dílny Párka a spolulezci mu byli Haňule a Z. Pelců. Za zmínku stojí Plašení duchů na Drmalské vyhlídce. Nádherná cesta na „dřeni“ vpravo od Hladké cesty, kterou vylezli rovněž Párek s Pelcíkem 10.8. Je to něco kolem 6. Den poté tííž kvakeři stvořili božsky rozrachtenou cestu Přátel rytmu za 5- na Vějíři. Nachází se vlevo od Sokola.

Skály u Terezčina sedátka se staly v loňském roce nejnavštěvovanějšími skalami na Jedláku a přibýlo zde asi nejvíce cest.

Nejhodnotnější, hvězdičkovou cestu vysoloval LeToš na skalní útvar Nad Bránou a nazval ji Viktoriino zrcadlo. Ohodnotil ji 6+, ale pozor!! LeToš začal užívat MLK, chtělo by to přelez. No uvidíme, snad se ho do deseti let dočkáme.

Tentýž mužik rovněž obskálal drobnější, dosud opomíjené skalní výchozy pod Bránou a vyvzniklo zde 8 boulderů kolem čtvrtého stupně obtížnosti a pěti metrů výšky.

Pod silnicí v zákrutě pod Bránou se nalézá zajímavý skalní útvar, který Letoš nazval Pod oklikem a vylezl naň 3 pěkné logické cesty.

Zleva:

Únikové vhloubení 4

Deštná plotna 5

Výzva k próbě 4+

Opět je zde užita poněkud tvrdší MLK a toto vše se zdařilo 15.9.

V měsíci říjnu pak zhodnotil Párek Komínovou věž –skalní útvar s 14-ti metrovou údolní stěnou, nalézající se ještě 100 m Pod oklikem – která taktéž doposud unikala pozornosti nenechavých lezců. Jsou zde 4 cesty okolo 4 stupně obtížnosti a jeden projekt.

Jezerka

I. Střecha – několik nájezdů na tuto unikátní věž uskutečnil Letoš s různými spolulezci a vzniklo zde několik nových cest okolo 4 stupně obtížnosti. Krásná je Cesta

Z CHORÝCH MOZKŮ

Zvoní telefon a kdosi shání Jítu ...

Honza : Haló ... ??? ... tady je jen ... taková jedna ošklivá a hrbatá ...

Ája : Ale to je přeci moje **M A M I N K A !!!**

zapadajícího slunce (4+), jíž přelezli LeToš s Romanem Trnkou a Pítrsem 15.5. v Z stěně.

XIII. Jezerní stěna – 19.12. byly osazeny ve výlezu cesty Ranvej 2 slaňovací nýty použitelné pro zajištění většiny cest ve V stěně.

XIV. – na tuto polověž přibýly po 39 letech další dvě cesty (prozatím označované jako Náhorní a Údolní), u nichž se zatím nepodařilo zjistit prvovýstupce. V údolce jsou osazeny tři nýty (příčemž minimálně dva jsou vzhledem k historii a charakteru lezení na Jezerce zbytečné) a v náhorce nýty dva. Obtížnost se pohybuje u obou cest mezi 4 až 5 UIAA.

Prvovýstupce osadil na vrcholu i jakousi krabici, avšak žádná vrcholová kniha v ní nikdy nebyla nalezena. Pokud o cestách někdo něco víte, dejte prosím vědět.

XXI. – další skalní útvar, který zhodnotil Letoš. Zajímavé jsou zejména cesty v údolní stěně. Jednu cestu mezi stávající S dvojspárou a S Koutkem přidali Párek s Haňulí 23.7. Všechny cesty se pohybují kolem čtvrtého stupně obtížnosti.

Skály nad Jezeřím

Tato donedávna opomíjená skalní oblast doznala rovněž značných změn a je tudíž nemožné zachytit pouhým článkem vše co se tu událo. Snad jen, že se o ni začali zajímat už i domácí

Bílínští v čele se Standou Effou Emingrem. Spoustu práce tu však odvedli zejména Svinčo, Párek, Letoš a Haňule. Oblast si rovněž říká o samostatné zpracování.

Perštejn

Nic převratného. V horní části boční stěny Pravého pilíře (až téměř pod Netopýrkem) vylezl Párek v březnu Motýlí c. za 5. Rovněž pročistil a zhodnotil sk ú. Nalezenec (Key West). Vznikly zde další 4 cesty od 3 do 5 UIAA a jeden projektík.

Skála u Černýše

Vláda Štok s Párkem 23.2. vylezli mezi Spojovací c. a c. Okolo patestu další čtyři nové cesty.

Zleva doprava:

Komín s panty 4

Zauzlená c. 5+

Hupky dupky tydlidáš 5

Sněhánková 4-

Na patest pak vybojovali lahůdkovou Převíslou spáru za 6-. Doporučit lze zejména menším jedincům typu Milana Svinařika.

To je zhruba vše. Mimo výše popsané byly odhaleny a zhodnoceny i nové, kvalitní lezecké oblasti, ale o nich až někdy jindy.

[Párek]

ZIMNÍ STANOVÁNÍ MLÁDEŽE NA SFINGÁCH - 15.2.2003.

Zima ne a ne přijít, tedy snít. A tak naše spaní na sněhu sklouzlo z obvyklého začátku ledna na 15.únor. Na Sfingách pod Měděncem, tedy téměř na hřebenu Krušných hor. To proto, že v sobotu navazovalo na Zimní metodický den Horoklubu.

Já tam vyjel s autem narvaným potřebnými věcmi i na sobotu, zúčastněná odvážná mládež si vyšlápla od Kláštereckého nádraží ČD, mnozí i s batohy. Mezi 17-18hod. jsme již byli

všichni, dva dospělí a 10 z řad mládeže. Útokem se šlo na postavení stanů a rozdělání ohně, nastávala tma. Čtyři nejdovazněnější si rozložili spacáky v lese za stany volně „pod širákem“. Odvaha a dobrý spacák byly nutné, neboť noc předtím klesly teploty na -15 až -18°C.

Byli jsme Mobilem spojeni s rodiči a auto bylo připraveno kohokoli v případě nouze svézt do civilizace, v záloze jsem měl navíc stan, karimatky, spacák i rukavice, atd. Záložní vaříč přišel vhod, neboť jednomu netěsnil hořák, druhý měl ucpanou trysku. Ten testík je i o přípravě doma a vyzkoušení si kvalit svého oblečení a spacáku. A samozřejmě o překonání psychické bariéry ulehnot v mrazu a zimě na sníh.

Byl krásný večer s oblohou plnou hvězd, měsíc v úplňku, vařili jsme „čučo“ a opékali buřty, vyprávěli „hrůzostrašné“ lezecké historky. Mráz byl „jen“-10°C, nikomu nic nechybělo. Změna počasí, fronta, přišla až v noci. Jen já jsem spal mimo závětří lesa u auta a nárazový vítr mi ukazoval, že díky pružným tyčkám Gemmy je stan schopen mě přes noc uplácat. Ještě, že u velkého stanu mám tyčky duralové.

Ráno raničko panna vstala, ano tak je to v Erbenově Kytici, ale panstvo vstávalo až v půl deváté. Co může být průkaznější, že se jim spalo dobře. Rychle uvařit čaj, snídani, sbalit stany a „pelechy“ a hurá na plnění lezeckých disciplin Zimního metodického dne Horoklubu.

[Bohouš]

ZIMNÍ TÁBOŘENÍ 2003 VELKÝ ŠPIČÁK 965 m.n.m

O víkendu z 11. na 12. ledna se uskutečnil již čtvrtý ročník zimního táboření Horoklubu Chomutov. Tentokrát na vrcholu Velký Špičák u Kovářské. Jako každý rok mohli účastníci táboření bojovat o prestižní titul *Drsoň 2003*.

Kdo se chtěl letos ucházet o tuto cenu, ten musel absolvovat stanovenou trasu, tj. Perštejn – Velký Špičák, navštívit řadu kontrolních stanovišť a přežít noc bez spacáku.

V Perštejně u Slunce se nás schází ráno na devátou dvanáct a pes (LeToš, Rybíz, Martin Košťur, Haňule a pes, Vláďa Štok,

, Párek a pět existencí z klubu vojenské historie – Sendy, Bráška, Mladas, Tik, a Pavel Holeček). Ráno je mrazivé a hospoda zavřená, tak předseda rozdává propozice (zase nějaký zbyly) a zostra vyrážíme.

Po čtrnácti minutách chůze však vojáci objevují hospodu, která je už takhle zrána otevřena. Zatraceně. Nikdo se nebrání jejímu prozkoumání zevnitř. Příště se start musí posunout na šestou hodinu ranní aby se zabránilo takovémuto znehodnocení akce.

Hodina v tahu, majitel si nabahnil, Haňule vykradla hrací automat a konečně jdeme dál. Stoupáme po silničce do Údolíčka, kde pomáháme Kuťasovi porazit strom a odoláváme jeho velkorysému nabídce dokončit drsoně v jeho

vytopené chaloupce. Zlehka v mrazivém dopoledni dorážíme na Sfingy a v němém úžasu stojíme na vrcholu, kochajíc se úchvatnými panoramaty. Poté všichni krom mne a LeToše odtáhli v bujaré náladě navštívit interiér některé z měděneckých restaurací. Příliš se s LeTošem nezdržujeme a přelézáme asi vše, co se vzhledem k vysněženým chytům přelézt dá.

Cestou do Měděnce potkáváme bloudivšího Antonia Pultaria Baltazara a v hospodě vyzvedáváme zbytek drsoňů. Kupodivu se vyhřáté útroby restauračního zařízení nikomu dvakrát opustit nechce. Pozdě po poledni však už v plné sestavě stojíme u kapličky na Mědníku, kde jest předepsaná kontrola. Opět vychutnáváme nádherné rozhledy a s respektem hledíme na ukrutně vzdálený Velký Špičák. Za světla nahore určitě nebudeme.

Dlouho tedy neotálíme a rázujeme na další povinnou kontrolu - Hornický kámen, kam dorážíme něco po čtvrté. Život horolezce, který ani jednou nevystoupí na tento velkolepý skalní útvar, byl prožit nadarmo. Jedná se o unikátní výstup, jenž zůstane vyryt v paměti i dlouho po smrti. Zrodil se tu i jedinečný rekord hodný zápisu Guinnessovy knihy, neboť nás na vrchol vystoupilo deset naráz. Jsem si jist, že toto zde již nebude nikdy překonáno. LeToš navíc vytvořil přeskok na SZ smrk, který po něm opakují už jen já. (Příkladné to chování otců od dvou dětí.) Ještě zakládáme vrcholovou knížku a již za šera se vydáváme zdatat závěrečnou část naší pouti.

Pod kopcem samotným vzrušeně debatujeme o tom, zda se pachtít pět kilometrů do hospody v Kovářské na další kontrolu a zpět. Tuto kontrolu velmi "strategicky" vymyslel Jíra a sám raději omarodil. My, v noci, promrzlí na kost při -15°C, upachtění po celodenním pochodu s těžkými krysami, hladoví, na pokraji sil a s představou Jíří doma v teple v bačkorách s polonahou manželkou na klíně, jsme se demokraticky rozhodli.... Můžeme se na to (I když, byli mezi námi i tací, co by šli za hitem zlatavého moku až na kraj světa.)

Kolem šesté stojíme na vrcholu Velkého Špičáku u dřevěného kříže. Ve vrcholovce zjišťujeme, že kol poledního tu byli P. a L. Chvojkovi a potom ještě brácha Párek. Jinak nikdo. Dole pod námi spatřujeme jakési bludičky čelovek a čekáme kdo se z nich vyklube. Jsou to Berušky a brácha Párek. Dříví, co nám tu měl Jíra a Pepíno nařezat,

nikde neviděli. Ani my jsme ho nepotkali a tak další hodinu obíháme kopec kol dokola až dříví skutečně nalzáme. Avšak úplně jinde než má být, tak ho zase další hodinu přenášíme. Ale díky bohu za

něj.No, a pak už jen pouhé dvě a půl hodiny rozděláváme oheň. Úžasné! Smrkové chřundí od dob odsíření neexistuje, dříví je mokré až na kost, na sirkách je málo síry a ani líh už není co býval. Když už se podařilo oheň konečně rozfoukat a rozhořet, zjišťujeme, že s tou výhřevností to už také není bůhví co. Co naplat, postáváme shluknutí kol studícího ohně a snažíme se tepelně upravit produkty masného průmyslu. Vojíní staví jakousi protivětrnou zástěnu ze stanových dílců, Haňulin pes už zvoní a přichází půlnoc.

Nastal čas životního rozhodnutí. Beru spacák a jdu spát na samotný vrchol Špičáku. Připravím se tak o dalšího Drsoně, ale prožiji krásnou tichou noc obklopen jen světýlky hvězd, vrstvou prachového peří, Bráchou, Rybízem a Tondou. Ještě dlouho stojíme na vrcholu ovívání mrazivým severákem a vychutnáváme ty rozhledy...

Ráno vylzáme ze spacáků, když se začíná obzor barvit do ruda a čekáme na východ slunce. Zima je vskutku příšerná. Jak jsou na tom asi drsoni dole pod kopcem?! Poté co se slunce vyhouplo nad obzor rychle dobalujeme a sestupujeme mírně vysněženým svahem k ostatním. Hle!!! Jaké naše překvapení!!! V ohništi doutná jen několik posledních oharků, všude pusto a jen pod skalou se nenápadně krčí jakýsi přístřešek. Je půl osmé a nikde nikdo. To museli drsoni prožít krušnou krušnohorskou noc, když tak brzy opustili pozice. Není divu, protože bylo v noci určitě minimálně -20°C. Vytahujeme zpod přístřešku Berušky a od nich se dozvídáme, že oheň ze záhadných důvodů kol třetí přestal hořet a tak v šest drsoni vykonali předepsanou rozcvičku a zřejmě již jemně zvonící se odebrali na první ranní vlak do Kovářské. I my vykonáváme rozcvičku do půli těla, loučíme se a kvačíme obohatit České dráhy.

Titul Drsoň 2003 získali:

Hanka Haňule Jaegerová
Leoš LeToš Dvořáček
Vláda Štokr
Martin Košťur

Pavel Sendy Rohel
Vláda Bráška Vlček
Pavel Holeček
Petr Mladas Schnepf
Jiří Tik Vlček

[Párek]

ZIMNÍ METODICKÝ DEN HOROKLUBU

na Sfingách - 16.2.2003.

Sněhu bylo tentokrát dost. Zúčastnili se i někteří z řad mládeže. Nejmladší noční spáči Standa s Davidem příjemně překvapili aktivitou. Půjčili si ode mne lopatu a ve svahu nad silnicí vybudovali během dopoledne (máklí si) ukázkový záhrab pro nouzový bivak dvou lidí. Odpoledne si jej byl kdekdo vyzkoušet.

Mezitím nahoře nad skalní hranou probíhaly testy jednotlivců v základech pro zimní pohyb lezce v horách. Chůze v mačkách, s cepínem, zabrzdění pádu, navázání se na lano a pohyb po ledovci nebo strmém sněhovém svahu, zachycení pádu, vytažení kamaráda z ledovcové trhliny. Mnozí zjišťovali, že praxe od teorie je hlavně v zimě náročnější než by se zdálo. Mráz a

sníh(všude i za krkem), zmrzlé ruce, které musí být schopny manipulace s karabinami, smyčkami a lanem. Zde šlo o vytvoření kladkostroje a mít dost fyzické síly na vytažení kamaráda, který nám ale ani trochu nepomáhal, jen visel v laně. Někteřým nedošlo, že když nemám oblečení a obutí na -10°C a 100% vlhkost, tak se musím zahřát pohybem. Ti byli postupně bílí. Kubovy ruce zachránily mé 20let staré rukavice z Larisy, stále funkční. Měl jsem pro kluky i zpestření. Nejen mačky, u mne si mohli vyzkoušet i chůzi v hlubokém sněhu na dobrých sněžnicích, které jsem tuto zimu zakoupil pro kroužek.

Okolo 16té hodiny se ještě narychlo vyplňovaly teoretické testy. Někteří neprošli. Ale všichni zúčastnění již teď budou vědět, co je v mrazu a zimě v horách čeká. A ti, kterým něco z metodiky chybí, mají příležitost v Perštejně v neděli 23.března u Honzy uspět.

[Bohouš]

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává HOROKLUB Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ❖ sazba : Microsoft® Word 97 ❖ U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.